

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

In fața morții

Nemuritorul știa că va muri. Durerea era mare, nu pentru El, ci pentru ceice vor rămâne în urma Lui. Cine va mai potoli setea sufletească, sinceră ori prefăcută a mulțimii? Cine va desăvârși slabele licăriri de înțelegere a Impărăției cerurilor ale Ucenicilor?

Fără dânsul ei vor rătăci; vor auzi ca prin vis cuvintele Lui; vor tresări reprezentându-și înfățișarea Lui; întoarce-se vor din nou la luntrile putrezite; renoi-vor mrejiile cluruite; regreta-vor timpul pierdul și paguba suferită. Viitorul îi înspăimântă.

Pentru aceasta îl roagă să mai rămână cu ei. In caz contrar unitatea dintre ei va pieri, religiunea lui se va prăbuși și va dispărea.

Cererea lor nu poate fi încuviințată. Va trebui să sufere și să moară — ei nu puteau pricepe — pentru ei și pentru a lor mântuire. Sfârșitul era fatal. Dar s'a petrecut astfel încât Ucenicii, chiar cei mai devotați, n'au avut timp să-l regrete, nici să-l plângă. Dragostea lor față de Iisus, adevărată dragoste, era copleșită de ura răzbunării în contra criminalilor Lui.

Legea talionului ș'o repetau în gând, și căutau s'o aplice, dacă Bunul învățator nu pecetlula prin ultimele sale cuvinte învățătura dată. Acestea formează peatra triumfiulară a edificiului legii sale; testamentul nemuritoriului în fața morții.

Ochii încruntați, gura încheștată cu dinții scrâșnind, mâna gata să lovească ale celor ce nu primiseră încă botezul Mântuirii; atitudinea de răzbunare defenzivă a Ucenicilor, toate au fost atrofiate prin cuvintele rostite de pe cruce, ascultate de ei cu atâta credință, încât despăr-

țirea de El și moartea Lui, le-a adus veșnica unire și nemuritoarea Lege.

Evenimentele se precipită. Ei rămân ca de piatră. Mor și ei. Reînvie cu El. Petrec împreună patruzeci de zile într'un delir.

Se trezec privind spre cer, la glasul mângăitor al celor doi în haine strălucitoare: „Bărbați Galileeani, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus, care s'a înălțat dela voi la cer, așa va veni precum l-ați văzut pre El mergând la cer“.

„Aceștia toți erau așteptând cu un cuget în rugăciune și în cerere“.

Aceștia toți abia acum trăiau scenele și își istoriseau grozăviile petrecute.

Din toată învățătura, mai clare le sunt șapte fraze. Sunt cele rostite în luptă cu moartea. Sunt Crezul ce-l vor memoriza neîncetat și-l vor trăi cu orice risc. Sunt rezumatul muncii Sale ce nu va pieri, ci va creta oști de mucenici și vor însufleți viața omească.

1. *Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac*“. Cea mai mare pedeapsă, ce o cere dela Tatăl pentru criminali, este iertarea. Și o motivează cu un argument echitabil doar pentru copii: neștiința.

Putea cere o strașnică dar meritată răzbunare. Cetele de îngeri și mica ceată de Apostoli devotați așteptau doar un semn și întâmplarea ș'ar fi schimbat drumul. Dar ultima învățătură dă viață și celorlalte ce se referă la raportul omului cu deaproapele său.

Fără aceasta ar fi rămas doar vorbe: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe ceice vă blestemă pe voi, bine faceți celorce vă urăsc pe voi, și vă rugați pentru ceice vă supără și vă gonesc pe voi... Ca să fiți fii ai Tatălui vostru Celui din ceruri“.

2. *„Amin zic fie, astăzi împreună cu mine vel fi în raiu“*. Credința se răsplătește. Chiar

În ultimul moment, dar trebuie răbdare și stăpânire de sine. Toată viața tâlhar, printr'un umilit: „Doamne miluește-mă” ajunge în raiu. Credința, dar o licărire de credință, l-a mântuit chiar fără fapte.

3. *Femeie iată fiul tău!... iată muma ta!* Avea și pe ai săi. Și acestora le trebuia o mângâiere. Pentru ei rana deschisă era mai dureroasă, de aceea se cuvine un ultim cuvânt mamei și prietinelui. „Și dintru acel ceas o a luat pre dânsa ucenicul întru ale sale”.

4. *„Mi-e sete”.* Ranele cuielelor se lărgesc. Sângele îi curge mai intensiv. Sulița ostașului roman îi mai deschide un orificiu. Corpul slăbește, are trebuință de întărire. Un picur de apă parc'ar fortifica organismul, parc'ar potoli istovitoarele chinuri. Ori cât de înverșunați ar fi dușmanii, totuși, văzându-L în fața morții, vor ceda, se vor milostivi de El și vor ușura moartea.

Dar cruzimea ș'a ajuns apogeul. Ura a devenit nepotolită. Binefăcător al lumii, primește ca răsplată dela ea, în loc de apă, oțet, ca arsurile să fie mai potențate, iar moartea mai dureroasă.

5. *Părinte, în mâinile Tale incredințez Duhul meu.* Ș'a oferit totul în serviciul omului; a întreprins cea mai binefăcătoare acțiune de însănătoșire trupească și sufletească a lui; l-a ridicat la viață, dar acestea omul le-a uitat. În ceruri sus, la Părintele, va putea petrece un Duh împodobit cu calități ca; bunătatea, iubirea, mila și abnegația.

6. *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai lăsat?* Văzându-se învins, regretă jertfa. Dacă omul îndobitocit nu l-a putut ridica la înălțimea chemării omenești, prin învățăturile și exemplul vieții sale, dacă lumea și după el rămâne tot așa de rea cum a fost, atunci pentru ce o jertfă așa de nemeritată?

7. Cu setea nepotolită, cu sufletul neîmpăcat, convins de zădărnicia nizuințelor sale, își pleacă capul, strigă cu glas mare, mare prin eforturile depuse pentru a-l rosti și prin înțeleșul cuvântului: „Săvârșitu-s'a”!

T. HERBEI

Dragostea adevărului.

B. Spinoza în sistemul său filozofic vorbește cu mult entuziasm despre iubirea intelectuală alui Dumnezeu (amor intellectualis dei). Thiermier, academician francez, relevă imboldul care determină cercetarea științifică, anume: bucuria de a cunoaște (jole de connaître).

Sf. Pavel, dacă nu se opune acestul fel de cunoscere rece, spune ceva mai mult. Apostolul adaugă cunoașterii căldura, focul dragostei. Căci dacă am cunoaște toate tainele și toată știința... dacă nu avem dragoste, nimic nu sântem (I. Cor. 13,2) Cunoașterea și credința fără dragoste, nimic nu folosește. Dragostea cuprinde și completează și pe una și pe alta.

Dacă în aceasta privință avem lipsă de un exemplu, atunci tot apostolul păgânilor ni-l oferă pe cel mai clasic de bun. Sf. Pavel a fost om ca și noi. El știa — ca și noi — că Hristos Domnul nostru a venit în lume ca să mântulască adevărul: iubirea. Dacă El a grăit adevărul, atunci Evanghelia lui este expresia adevărului. Deci necondiționat trebuie iubită. Și a iubit-o desinteresat. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? se întrebă el. — Foamea, necazul, strâmtoarea, prigoana, golăteala, primejdia, ori sabia, — ceriul, pământul sau iadul? Nici una. Nici viața, nici moartea (cf. Rom. 8,35—39)! În toate împrejurările vieții și ale apostolatului, ș'a arătat ca un adevărat slujitor alui Dumnezeu: „în multă răbdare, în suferințe, în nevoi, în strâmtoari, în bătăi, în închisori, în tulburări, în ostenele, în vegheri, în posturi; prin curățire, prin cunoștință, prin îndelungă răbdare, prin banătate, prin Duhul Sfânt, prin dragoste nefățarnică; în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu...” (II. Cor. 6,4-7). „Căci mi-se pare că Dumnezeu pe noi apostolii ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, pentru că priveală ne-am făcut lumii și ingerilor și oamenilor... Până în ceasul de acum îndurăm foame și sete; gol umblăm și primim bătăi, sântem fără de cămin. Și ne trudim, muncind cu mâinile noastre. Oțărâți, noi binecuvântăm. Prigoniți, noi răbdăm. Huliți, noi mângăem. Ca măturătura lumii ne-am făcut, ca gunoiul tuturor, până astăzi” (I. Cor. 4,9-13)!

Iată pilda și imaginea unui om, care a iubit ca nimeni altul pe Hristos și Evanghelia adevărului. Suferințe și jertfe demne de un apostol, care a trăit ceea ce apoi a scris.

Un ideal, ca să-l slujești cu credință, trebuie mai întâi să-l iubești. Iar dacă îl iubești cu adevărat, nu mai este puterea omenească sau drăcească în lume, care să se poată opune făptuirii lui. Năzuința spre ideal, când este întemelată pe dragoste, chiar dacă trece prin focul jertfel și a suferinții, totdeauna birue căci dragostea toate le suferă, toate le nădăjduște și niciodată nu cade.

Avea deci toată dreptatea marele apostol a neamurilor, ca să amintească Tesalonicenilor de „credința” și „dragostea adevărului” (II. 2,10-13).

Astăzi acelaș apostol este chemat, peste istoria veacurilor creștine, ca să grăiască conștiințelor noastre ostente în tulburări, despre forța supremă, care susține și întreține viața pe pământ: dragostea, ca să ne îmbărbătăm.

Dragostea de religie, dragostea de biserică, dragostea de „modesta noastră tagmă”, pernește din dragostea adevărului, — din dragostea noastră față de Hristos Domnul și Mântuitorul nostru. Aceasta trebuie aprinsă și susținută asemea focului sacru de pe vetrele vechilor romani, căci stingerea lui — acum ca și atunci — aduce nenorocire și pedeapsă și moarte.

A fi „credincios adevărului prin iubire” (Ef. 4,15) nu înseamnă numai o contemplare pasivă alui Dumnezeu, ci mai ales luptă neîncetată, mișcare caritativă, dragoste necondiționată și desinteresată, împreună cu fecunda suferință.

Adevărul are afinitate cu dragostea și suferința. A trăi înseamnă a iubi, a suferi... a lupta pentru adevăr. Dar întrebarea este: avem noi pasiunea dragostei de adevăr?

Răspuns: să imităm pe Pavel..

Pr. Il. V. Felea.

Noaptea din Ghetsimani

Urmărit de convoiul ucenicilor, Domnul urcă muntele Măslinilor, ridică începutul calvarului Său. E abătut bunul Păstor. Fiecare pas pune în sufletul Lui tot mai multă amărăciune și pentru prima dată spune ucenicilor Săi că suferă: „*Intristat este sufletul meu până la moarte*” (Mat. 26,38). Și cât de cumplită o fi fost durerea aceasta, de îl făcu și pe El pilda nesocotirii durerii — să se tulbure!

Nici o noapte nu s'a lasat până acum pentru El cu atâta apăsare chinuitoare, ca noaptea aceasta. Nu e nimic, nimic în stare să mângăie sufletul Lui. Peste toate apasă urgia și toate dau glas de durere. Gemete înăbușite par șoaptele nopții, olivii își frâng brațele și cu freacăta lor plâng. Din văzduhul cernit cade rouă. Stelele și-au întunecat licărirea, luna înflorată grăbește înspre apus, pământul mugește și-și croșește despăcirea.

În vale, iudeii rânjesc ca o fiară, mintea lor împletește curse. El își ascute de zor sabia, își urzesc păcatul. Iuda e în culmea mării, e căpitan de oștire. El fierbe de dorința plecării și dă ostașilor lecții de recunoaștere.

Departa în adâncimi posomorâte, în culcușul ei, marea, cu apele-i limpezi de altă dată, s'a prefăcut acum pentru Domnul în sânge. Murmurul valurilor ei, care au cântat lui Iisus atâtea amurguri și zori, îi cântă acum imnul durerii.

Ucenicii, copleșiți de tristare, cu ochii îngreuați, au căzut pradă somnului, sporind prin aceasta întristarea învățătorului. Petru cel înflăcărat, care se înarmase și cu sabia, a adormit și el. Numai Iuda lipsește. La drept vorbind locul lui nici nu e aici, în preajma Domnului. Locul lui este în infern,

Ucenicii dorm și învățătorul în agonie a durerii! Bulgăre de ceară mistuită de flăcări e fața Lui, sudoare de sânge îi brăzdează fruntea, ascuțiturile de săbii îl străbat inima, iar mâinile și ochii, glasul și cugetul Lui, toate sunt ridicate spre Tatăl în rugăciune: „*Părinte, de este cu puțință, trece delă mine paharul aceasta*”. (Math. 26, 39).

În zgomot de arme, în fâlfâiri de torțe, ucenicii pentru a treia oară necăjiți, tresar din somnul greoiu la strigarea lui Iisus; „*Sculați-vă să mergem; iată, cel ce m'a vândut s'a apropiat*” (Math. 26 46).

Iuda dă ostașilor perversul semnal de recunoaștere, aceștia pun mâna pe Domnul și-L leagă. Petru scoate sabia, taie o ureche și o lea la fugă, în vreme ce toți ceilalți deja fugiseră, unul din ei renunțând și la haină. Domnul, rămas singur, își întinde mâinile spre legare; și privind fuga lui Petru, cu un zâmbet îndurerat, vrea parcă să-i spună; „*Acestea ți-s jurămintele, Simone?*”

O tăcere de moarte cuprinse grădina. Firea întregă și-a oprit cursul, toate au amuțit, nimic nu respiră, nimic nu mișcă. Toate și-au înăbușit durerea în tăcere, căci Făcătorul lor s'a legat.

Și în tăcerea adâncă, pe povârnișurile muntelui, umbrele mari ale convoiului înaintează în întuneric încet la vale, luminate de torțele străzii. E ora lui Israel, e stăpânirea întunericului, în care el caută să-și învalue, să-și misue crima, crimă care neputând sta ascunsă, va sta veșnic bătută în cuie pe fruntea lui, în cuiele mânelor și picloarele Domnului.

† La mormântul preotului Adam Groza.

Înmormântarea regretatului preot Adam Groza s'a făcut între regrete unanime, în ziua de 12 Aprilie a. c. în curtea bisericii din Băcia, jud. Hunedoara. A participat lume multă intelectuală, venită din toate părțile țării. Prohodul a fost servit de părintele poposensor Ioan Moța din Orăștia, protopop Ioan Duma din Deva și preotul Liviu Biro din Gruni (popoiatul Belințului). Panegiricul a fost rostit de părintele Ioan Moța, care prin cuvinte pătrunzătoare a scos în relief activitatea rodnică pe toate făgașurile vieții noastre publice, precum și calitățile distinse ale părintelui A. Groza.

În numele preoților din tractele Belinț și Ballinț, unde defunctul a păstorit 37 ani, a vorbit în mod îndușător părintele Biro. Răspunsurile funebrale au fost cântate în mod jalnic de corul din Coșteiu, venit la acest act trist la Băcia. Au mai participat din Coșteiu: notarul, primarul, episcopul și alți fruntași.

În cele scrise de noi în numărul trecut al revistei

noastre despre regretatul preot Adam Groza, ținem să mai spunem următoarele:

Răposatul a fost ales preot în Coșteiu în anul 1895. Aici a venit la dorința fericitului Episcop Ioan Mețianu, după recomandăția fostului protopop al Devel Papiu. Coșteiu era atunci un cuib de certe și aceasta parohie dădea Consistoriului din Arad mai mult lucru decât aproape toate celelalte din Eparhie. Reclamațiunile contra preoților, învățătorilor, epitropilor, etc. erau dese. Anchetele urmau una după alta, simțindu-se astfel lipsa unei mâni energice, care să crezeze stări normale în parohie. Dela preot se cerea un tact deosebit, fiindcă în parohie se încalbară unieții și, cu mijloacele lor cunoscute, exploatau ori ce stare ca să-și înmulțească credincioșii.

Părintele Groza a știut să conducă parohia în așa fel, ca să se întroneze liniștea. Și deși intriga și uneltirile au mai pus la cale multe jalbe, totuși trecurile dela ortodoxie au încetat. Ba au mai putut zidi, la câțiva ani după venirea sa, o biserică nouă și casa parohială, iar la trecerea sa în pensiuine — întâmplată la finea anului 1927 — se mai lasă și o avere în bani gata circa 100.000 (una sută mii) Lei și o fundațiune a lui Vasile Mărgau, făcută la insistența răposatului, care fundație consta din 7 $\frac{1}{2}$ jug. pământ și o casă.

Ca preot a fost ales în Adunarea Eparhială asesor Consistorial, apoi în Adunarea protopopească, bucurându-se între preoți de un respect și o autoritate deosebită.

Deși a rămas văduv la scurtă vreme după venirea sa în Coșteiu, și-a crescut copiii — trei — cum mai rar au putut s'o facă alți părinți. Unul dintre ei, Dr. Petru Groza, a fost Ministru, în cele două guverne Averescu; Liviu e director la banca „Decebal” din Deva, iar cel mai mic Dr. Victor Groza e directorul Institutului bacteriologic din Târgu-Mureș.

Părintele Groza deasemenea a fost ales sub cele două guverne Averescu, de senator. Prima dată în circumscripția Lugoj, și a doua oră al județului Severin, în care timp s'a interesat de mersul Reformei Agrare și are meritul a fi conlucrat mult, pentru ca din pământul dat de stăpânirea trecută coloniștilor ungari de pe valea Begheului, să se exproprieze din el și pe seamă comunelor românești, nedreptățite, de stăpânirea trecută prin așezarea coloniștilor în paguba populației românești băștinașă.

A luat parte activă în toate luptele naționale din trecut și, ajutat de cei trei filii ai săi, a știut să crească în Coșteiu o generație însuflețită, care mai apoi în luptele naționale din anul 1905 și următorii, au dat un sprijin însemnat la alegerile pentru parlamentul maghiar, conlucrând astfel la înfrângerile strălucite ale deputaților naționaliști români din Lugoj. A fost orator, care știa să stăpânească mai ales pe țărani, a căror suflet îl cunoștea pe deplin.

Să plângem cu Petru....

„Acolo unde mă duc eu, tu nu poți acum să vii...”, a zis Domnul Iisus Christos lui Petru în preajma Patimilor. Și atunci, lipșul credincios, excesiv de credincios, aproape jignit răspunse: „Doamne, de ce nu pot să merg....?” Viața mea voiu pune-o pentru tine” (Ioan 13³⁶⁻³⁷).

Intr'adevăr, „nebul pentru Christos”, Petru, care în optimismul lui incorigibil s'a aruncat pe apa mării ca să umble și în grija lui cea mare a dojenit pe Iisus, fiindcă voia să se lase pe mâinile arhierelor, care a zis: „Învățătorule, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice”, acest învățăcel, zic, a scos sabia și-a vărsat sânge pentru Stăpânul său, expunându-și prin aceasta viața (Ioan 18 10).

Erolism inutil însă: „nu va cânta cocoșul până ce nu te vei lepăda de mine de trei ori!” (Ioan 13,38). În fața unei slujnice de-a arhierelui căzu. Și deși nu căzu din lașitate, din perfidie, ci din dragoste, din dorința de a fi aproape de învățător și de-a mai scoate dacă e nevoie încă de zece ori sabia pentru El, totuși, lepădarea rămase lepădare.

Cocoșul a cântat stinștru de trei ori. Domnul îl privi pe Petru și lui Petru i-se pogorâră lacrimi în ochi. Lecțiunea i-a fost dată; și, prin el, omenirii întregi.

Petru, însă, a leșt afară și a plâns cu amar; și a fost reabilitat. Omenirea nu iese din păcătoșenia ei, nu plânge. Persistă în lepădare; sau dacă plânge, plânsul nu i-e plâns amar.

Și de câte ori nu ne-am pocnit! De câte ori nu ne-am abătut! Nu de trei ori, ca și Petru, ci de șapte zeci de ori câte șapte; față de noi înșine, față de aproapele nostru, față de Dumnezeu nostru.

Doamne Iisuse Christose, Tu știi de câte ori am vrut să ne convertim, să devenim mai creștini. Și câte hotărâri plăcute Ție am luat în zilele când bisericile au fost luminate bogat și ispitele au închelat armistițiul. Numai Tu ai numărat, de câte ori am vrut să trecem, cu ucenicul Tău Petru, peste valurile spumoase ale vieții. Și dacă ne-a atras adâncul, e, Doamne, din pricina lutului atât de mult și de vârtos pe ale noastre oase.

Am promis și noi că vom fi trezi, că nu ne vom lăsa adormiți de moleșeala păcatelor. Dar un somn greu, greu ca însuș păcatul, ne-a furat de multe ori și diavolul, care are atâtea insomnii, ne-a rânjit trufaș. În față, de trei ori câte trei pe noapte. Am plâns cu Magdalena la picioarele Tale și Ți-le-am uns cu lacrimi. Am pus, cu văduva, banii din sărăcia noastră, în mâinile întinse în numele Tău. Ne-am rugat, am sărutat moaște și trepte de biserică am tocit; dar, minunea, minunea aceea, să se sfarme munții și să se arunce în mare, nu s'a împlinit. Muntele păcatelor crește, se înalță tot mai ironic în noi.

Iisuse! Reabilitează-ne! Pune un strop din dumnezeulescul Tău în omenescul nostru, căci pus-a diavolul rămășag ca să ne plardă. Roagă-Te și pentru noi — așa cum Te-ai rugat pentru Petru, — ca să nu scază credința noastră. Plânsul nostru târziețnic se îngemănează azi cu plânsul fiului lui Ionă. Ai milă de noi, cari știm așa de bine să ne înduloșăm odată pe noi, la Patima Ta, și tot atât de bine ne pricepem să te răstignim în tot restul celei trei sute șase zeci și cinci de zile din an. Ai mila de pământul acesta îmbătrânit în lașitate, care slujește la atâția dumnezei și numai la Dumnezeu unic și etern nu.

„Pentru frica iudeilor, s'a lepădat de tine, Doamne, prietenul și cel de aproape al tău Petru și plângând așa a strigat: să nu treci lacrimile mele. Că am zis că volu păzi credința, îndurate, și nu o am păzit. Și pocăința noastră așa o primește și ne miluește pe noi! Amin. (Tropar dela ceasul al treilea din Vinerea Patimilor).

Pr. Gh. Perva.

Insemnătatea postului.

Primăvara, binecuvântatul anotimp, sosește și omul înțelept și harnic își îndreaptă gura, întâu de toate, spre pomii grădinii: îi sapă la rădăcină, îi curăță de uscături și omizi, le formează coroană frumoasă și le încinge tulpinele cu var, ca el să-și înceapă înțelepțita lucrare, curați, frumoși și sănătoși, pentru ca să aducă rod bun și bogat.

Sosește primăvara și ca o minunată orânduire, odată cu ea, sosește și marele post care, cu drept cuvânt, pentru noi creștinii poate fi socotit primăvara vieții creștinești, iar noi suntem pomi, cari, după cum vor fi îngrijiiți de bine, vor aduce roade.

Ce minunată potrivire! Căci, cu ce am putea asemăna mai bine culbarele de omizi sălășluite în ramurile pomilor, dacă nu cu mulțimea păcatelor noastre? Cu ce am putea asemăna ramurile uscate și putrede, dacă nu cu mădulele noastre istovite de patimi și bolnave de răul ce germinează în ele? Dar pământul înțelenit, bătătorit, în care stă îngropată rădăcina unui pom, cu ce l-am putea asemăna mai bine dacă nu cu uitarea de Dumnezeu, cu impietirea inimilor noastre în rău? Cu ce am putea asemăna primăvara, timpul merit desțelenirii rădăcinii pomilor, timpul curățirii de omizi și de uscături, dacă nu cu marele post, timpul merit rugăciunii, postului, faptelor bune, mărturisirii și împărtășirii?

Deci, dela primăvară și pom, să luăm pildă frumoasă de urmat. Vrem să înmugurim, să înfrunzim, să înflorim cu mireasmă cerească? Vrem să ne ridicăm pomi chipeși și umbroși, în ramurile cărora, ca și cântecul păsărilor, să răsună cântarea dragostei și bine-

facerii lui Dumnezeu pentru noi? Vrem să facem rod creștinesc, rod mult și părguit, rod vrednic de lauda Tatălui ceresc?

Să fim înțelepți și harnici, îngrijindu-ne ca pe pomii grădinii, căci postul acesta ne aduce toate uneltele și vremea necesară acestor lucrări: rugăciunea, postul, faptele bune, mărturisirea și împărtășirea.

Să ne rugăm, să facem fapte bune și să postim Să desțelenim prin aceasta inimile noastre impietrite, să ne desțelenim rădăcinile sufletului, ca harul lui Dumnezeu, cași ploala binecuvântată, să răsbată adânc la ele, pentruca să le înrădăcinăm și mai mult în învățăturile lui Iisus, din care să ne tragem pe viitor hrană sufletească și mai îmbelșugată.

Să ne mărturisim. Să adunăm prin aceasta păcatele noastre în fața duhovnicului și să le ispășim, să le distrugem cu înfrângerea inimii, cum omul harnic adună culbarele de omizi și uscăturile și le distruge cu focul.

Să ne împărtășim. Să ne încingem prin aceasta cu focul euharistiei, pentru ca nimic din ce-i rău să nu se sălășluiască în mădulele noastre, cum cu varul ocrotitor se încing tulpinele pomilor.

Să râvnim deci la toate acestea, să nu dormităm, căci, iată, răsplata Domnului, ca o înțeleaptă și dreaptă secure, stă pusă la rădăcina noastră, așteptându-ne rodul, care, de nu va fi vrednic de lauda Lui, ne va tăia și ne va arunca în foc, ca pe niște putregaiuri, ca pe niște uscături ale împărăției Lui.

Să fim harnici acum, când este timpul. Să'nmugurim frumos, să'nmugurim în fapte bune, să'nmugurim în Dumnezeu, pentruca mugurii noștri deschși cu bun miros să soarbă apropiata lumină a învierii lui Hristos.

Hristos plânge!

*Strein... uitat de toată lumea,
De suferinți amare plin,
Urca El obosit calvarul
Brăzdat adânc de greu suspin...*

*In spasmele durerii crunte
Ducea pe umeri crucea grea;
Pe fruntea-I în sudori de sânge
Cununa spinii-și înfingea...*

*In jur mulțimea îndirjită
Șoptea cu zimbet diavolesc,
Iar blîndul Miel plângea amarnic
Văzând cum lupii se rînjesc...*

*Și... în batjocuri și ocară
Pe cruce fu El răstignit,*

*Atunci și zarea prinsă 'n umbră
La Răsărit s'a desvelit.*

*Abisul vremii se lăsase
In fuga-a două mii de ani
De când Hristos a plâns amarnic
Lovit, sculpat de mulți dușmani...*

*Eu simt... că lacrimi de durere
Și azi, de sus, șiroale curg...
Hristos ne plânge, ne jelește
Iar noi rămânem în amurg.*

† Preotul Romul Popoviciu

Moartea năpraznică a luat pe neașteptate din rândul celor vii pe pr. R. Popoviciu din comuna Mănerău. În 7 Aprilie a. c., după o scurtă suferință de o zi, a trecut la cele eterne în etate de 66 ani, lăsând în văduvie soția nemângăiată după conviețuire de 42 ani.

Regretatul a desfășurat o frumoasă activitate pastorală și culturală la locul unde soarta l-a rânduit a munci. A servit 10 ani ca învățător în com. Seleuș. Iar apoi preoțindu-se a servit ca preot 4 ani în comuna Selejeni și 26 ani în com. Mănerău, fiind lubit și stimat de toată lumea.

În serviciul său a fost model de punctualitate, în familie un factor valoros și ospital, iar în societate omul cinstei și a caracterului desăvârșit, calități prin cari a atras asupra sa simpatia tuturor celor ce l-au cunoscut, iar pierderea lui a cauzat regrete unanime. Deși s'a mutat dintre noi, sufletul său viază și pe mai departe, iar amintirea lui este pentru noi un imbold spre înalțare și perfecționare.

Înmormântarea regretatului defunct s'a făcut în 9 Aprilie a. c., cu mare asistență de preoți, intelectuali și popor din Mănerău și din jur. Prohodul a fost săvârșit de P. O. Păr. Prot. M. Cozma, asistat de preoții I. Popovici, T. Feier, Alex. Măneran, P. Papp și T. Vraciu. Panegiricul a fost rostit de P. O. Păr. Protopop, care a scos în relief vrednicile defunctului preot și a adresat cuvinte mângăietoare îndureratei familii. Răspunsurile funebre au fost cântate de corul credincioșilor săi din loc.

Bunul Dumnezeu să odihnească sufletul său în locul celor drești, iar nemângăiatei soții și îndureratei familii să le trimită balzam de mângăiere.

Dumineca bolnavilor în Buteni.

Criteriul de apreciere al Justiției dumnezeiești, cu privire la răsplătirea sau osândirea vieții creștine din lumea aceasta, este fapta, ca roadă a credinței creștine. Biserica, călăuzită de acest principiu mântuitor a legiuit între Faptele îndurării trupesti ca normă „Cercetarea bolnavilor“.

Nici când omul nu se află mai desnădăjduit, mai departe de Dumnezeu și mai părăsit de oameni, decât pe patul suferințelor. Acolo în așternutul chinului, mâncând pâinea stropită de lacrimile amărăciunii, bolnavul înaintea ochilor sufletești l-se deapănă trecutul cu tot cortegiul păcatelor, simțindu-se singur fără sprijin și ajutor. Omul e mai sensibil atunci, când este isbit de valurile năpraznice ale vieții. Biserica însă vine în ajutorul creștinului, în toate împrejurările vieții.

Bun lucru s'a săvârșit atunci când „Dumineca bolnavilor“ s'a generalizat pentru toate bisericile Mitropoliei Ardealului.

În Buteni, Dumineca bolnavilor încă s'a prăznuit anul acesta cu toată sollicitudinea. Comitetul misionar localnic, sub conducerea preoțimii, constatând numărul suferinșilor a împărțit comuna în trei sectoare, având fiecare păstor de suflete să cerceteze bolnavii sectorului designat. Duminecă în 27 Aprilie a. c. s'a slujit sf. liturghie în sobor, făcându-se, în cursul serviciului divin, slujbă specială, pentru sănătatea și mântuirea celor suferinși. Predică ocazională a rostit protolereul Șt. Lungu, cu tema „Datoria creștină de a cerceta și mângăia pe cel bolnav“. Corul Sf. Bisericii a executat mai multe bucăți religioase bine reușite.

Prin bunăvoința preoțimii localnice, a intelectualiilor înțelegători și a credincioșilor, bolnavii săraci au primit de ale mâncării, servite la cămin. După masă la ora 2 au fost cercetați toți bolnavii de preoțimea din loc și de o comisiune instituită anume spre acest scop, din care au făcut parte Dna Prot. Lucia Lungu, Dna Preot. S. Cosma, Dna Maria Dr. Munteanu și mai mulți delegați ai Oastei Domnului și slujitorii — ai sf. Bisericii. Au fost cercetați circa 25 suferinși, mângăiați fiind cu sf. slujbe și cei lipsiți și cu bani. Cea mai mare satisfacție a păstorilor sufletești a fost, pentru osteneala depusă, lacrimile de bucurie creștină isvorite din ochii suferinșilor.

Nimic nu este zadarnic ce se face în numele Domnului, căci zice Profetul Isala; „Precum se pogoară ploaia și zăpada în cer și nu se va întoarce acolo până ce adapă pământul și rodește și răsare și dă sămânță sămănătorului și pâne de mâncare, așa va fi și Cuvântul meu, care va ieși din gura mea, nu se va întoarce la mine deșert, până când va plini toate, câte am voit“

Sebastian.

Misiune religioasă la Șomoșcheș.

În zilele de 24 și 25 Martie a. c. s'a ținut în comuna Șomoșcheș o foarte reușită misiune religioasă, condusă de părintele misionar eparhial Zenobie Brădean, secondat de preotul Ștefan Bogdan din Cermelu și preotul locului.

La aceasta misiune au luat parte aproape toți creștinii mari și mici din aceasta comună, în ciuda timpului, care se arăta foarte posomorât și dușmănos, descărcându-și ploaia asupra tuturor.

În ziua dintâi s'a săvârșit slujba Vecerniei, la finea căreia părintele Z. Brădean a rostit o înălțătoare predică despre „rostul mărturisirii“, la care predică au răspuns cu fapta 60 de credincioși. Seara a urmat a se oficia Pavecernița, la care, peste așteptările noastre, biserica se dovedea neîncăpătoare, față de mulțimea dornică de a asculta cuvântul lui Dumnezeu și a-l păstra în inimile lor.

A doua zi, fiind sărbătoarea „Bunelvestiri“, s'a săvârșit Utenia de preotul locului, iar Sf. Liturghie s'a oficiat în sobor, în fața întregii comune. La pricază, părintele misionar eparhial Z. Brădean rostește o prea frumoasă predică, desfășorând tema despre „creșterea tineretului în lumina Evangheliei“.

Răspunsurile liturgice au fost date de absolventul de teologie Nicoară Sasu, acompaniat de cantorii bisericii.

După Sf. Liturghie s'a săvârșit sf. Taină a Maslului.

La ora 3 d. m. s'a oficiat Vecernia, la finea căreia preotul locului S. Bulcu mulțumește părintelui misionar eparhial și celui tractual, în persoana părintelui Șt. Bogdan, pentru osteneala ce și-au dat-o de a veni în mijlocul credincioșilor săi, uitând oboseala și înfruntând orice obstacol, în râvna misiunii lor.

Pe urmă părintele Z. Brădean împarte, tuturor intelectualiilor și credincioșilor țărani, cărți de propagandă religioasă din „Biblioteca Creștinului Ortodox“.

Astfel, încheiat fiind actul misiunii, credincioșii se despart de părinții lor sufletești, ducând balsam în suflete și întăriți fiind în credință, vor rămâne stânci nelintite ale ortodoxiei, păstrând vie în inimile lor amintirea plăcută a misiunii bine reușite.

Un asistent.

APEL

pentru Sf. Mănăstire „IZBUC“ jud. Bihor.

Frați Creștini și Români,

Din porunca Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și râvna Prea Sfințitului Episcop Roman Ciorogariu al Oradei, subsemnatul fiind însărcinat cu ridicarea Sf. Mănăstiri dela minunatul izvor

al Izbuchului, din munții Bihorului, cu apele lui când văzute, când nevăzute, care isbucnesc și se ascund, și să înființez la această graniță depărtată o chivovie de călugări, care să fie sufletește o cetate Românească, mă îndrept către tot omul cu temere de Dumnezeu și cu sfială față de păcatele lui omenești, în sfântul și marele post al Sfințitor Paști și în săptămânile de jale ce duc la răstignire și la Învierea Mântuitorului Hristos, să cerșesc fiecărui un obol, rugându-vă să mă ajutați cu tragere de inimă și după puterile Voastre.

Unii mi-au trimis sprijinul lor, pentru care le mulțumesc la rugăciunile Sf. Liturghii și la rugăciunile noastre de zi și de noapte. Cel mai mulți se vor gândi acum să ni-l trimită. Rupeți din banul Vostru o fărimitură, gândindu-Vă că puținul cu care îl stirbiți, îl puneți ca pe un semn al sufletului, până la catapeasmă și până la turle, în pământul ales de Dumnezeu pentru rugăciunile noastre.

Al Vostru către Dumnezeu smerit rugător, Arhimandrit *Atanasie Popescu*, Starețul sf. Mănăstiri „Izbuc“ jud. Bihor oficial Vașcău.

INFORMAȚIUNI.

Hirotoniri. P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, a hirotonit în cursul anului 1931, întru preoți pe următorii tineri:

1. Iosif Comșa pentru comuna Răpsig, 2. Mihail Morgovan—Cicir, 3. Miron Butariu—Roșia (Buteni), 4. Radu Crăciun—Lipova, 5. Roman Codrean—Semlac, 6. Ioan Șaru—Calacea, 7. Ioan Cramba—Sălciva-nouă, 8. Romul Miclușia—Pâncota, 9. Aurelian Călinescu—Șilindia, 10. Ioan Jurma—Timișoara-Ronaț, 11. Gheorghe Cereanț—Almaș, 12. Iosif Păcurar—Troș, 13. Traian Stan-Seceani, 14. Tiberiu Kööşladányi—Chisindia, 15. Ștefan Cordoș—Bichș (Ungaria), 16. Isidor Socaciu—Bara (nebugetar) 17. Eftimie Șoșdean—Toracul-Mare, 18. Vasile Marcu—Moneasa.

Iar întru diacon pentru orașul Timișoara pe Alexandru Bocșianu.

Cât costă războiul. Comitetul de organizare, creat de organizațiunile feminine internaționale la Geneva, a lansat un apel către femelle din toată lumea, cerându-le o contribuțiune fixă și unică de 1 franc, pentru lupta contra războiului și în favoarea păcii.

Apelul este interesant prin cifrele publicate.

Cosciungurile celor 13 milioane de soldați morți în timpul și din cauza ostilităților, alinate, ar acoperi un drum de 6540 km., distanța dintre Moscova și Bordeaux.

La această cifră trebuie să fie adăugate celelalte 24 milioane de cadavre ale victimelor blocului terestru și maritim, ale vapoarelor scufundate, ale bombardamentelor, etc.

Cifra de 13 milioane se găsește astfel aproape triplată — 37 milioane de vieți omenești.

Alt tablou: morții mergând în linie de cât 10, din zori până în amurg, la interval de 2 secunde, ar defila timp de 162 zile.

După socotelile făcute, moartea fiecărui soldat a costat 89000 franci elvețieni.

Cât a costat războiul pe fiecare locuitor din fiecare stat beligerant?

În Statele-Unite 5000 fr. francezi. Anglia 17500, Franța 20000, Rusia 5000, Italia 10.000, Belgia 5000, Austria 19.000, Turcia 1500, Bulgaria 5000, Germania 19000.

Vin apoi distrugerile, ca de pildă cele din nordul Franței: 790.000 case și anexe, 65.000 km. de drumuri distruse, 9700 poduri de căi ferate, 22.000 întreprinderi particulare.

Războiul a costat câte 500.000 fr. pe fiecare oră dela nașterea lui Iisus Cristos până în zilele noastre. Cel patru ani de război au costat 200 milioane franci pe oră.

În 4 ani, Europa și-a pierdut economiile unui veac.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante de clasa a doua din Turnu, în urma trecerii în pensune a pro-

toului Gheorghe Bragla și în urma rezoluției Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 2246/1931 și 2558/932, se publică concurs cu termen de **30 zile**, computat dela prima publicare în organul oficial „Biserica și Școala“.

Emolumentele sunt:

1. Casa parohială.
2. Sesiune parohială din 23 jughere pământ.
3. Birul legal și stolele legale.
4. Intregrea de salar dela Stat.

Alesul va suporta toate contribuțiile după venitul preoțesc și, pe lângă celelalte îndatoriri, va catehiza elevii dela școala primară din loc.

Doritorii de a reflecta la acest post — își vor înainta cererea de concurs, ajustată regulamentar, Oficiului Protopopesc din Arad în termenul legal, în care răstimp — pe lângă încunoștințarea prealabilă a Protopopului, vor avea să se prezinte în sf. biserică din loc, spre a-și arăta dexteritatea în rituale și oratorii. Reflectanții din altă Eparhie vor avea să dovedească consimțământul Prea Sfințitului Părinte Episcop al Aradului.

Consiliul Parohial ort. rom. din Turnu.

În înțelegere cu: *Traian Vașian m. p. protopop.*

— 0 —

3—3

Red. responsabil: **Protopop SIMION STANA**

In atențiunea Onor. D-ni conducători ai Oficiilor Parohiale.

Librăriei Diecezane Arad str. Eminescu No. 18 i-a reușit a se pune în legătură cu o fabrică de lumânări, **ce ard fără să facă fum sau să picure**, astfel că este în situație a oferi pe un preț convenabil numai lumânări de cea mai bună calitate în orice dimensiune și cantitate:

Lumânări de ceară garantată albită	kgramul	Lei 320
Lumânări cu compoziție de 50% ceară albită garant.	„	Lei 250
Lumânări din ceară naturală de albine nealbită	„	Lei 200
Lumânări din ceară minerală albită	„	Lei 150
Lumânări din ceară minerală nealbită	„	Lei 100
Lumânări din comp. de ceară minerală alb. cu 50% paraf.	„	Lei 70

precum și toate recvizitele bisericesti necesare, ornate, reverenzi, icoane pictate pe pânză, lemn ș. a. cu prețuri foarte reduse, oleiu pentru candelile ș. a.